

Győri László

Tíz darab perc

*Megállok szorongva a boltban,
a polc, a bűvös polc előtt,
s forgatom a vastag antológiát.
Végigpörgetem lassúdan a félelmetesen sok lapot,
a hét évszázad magyar költeményeit:
benne vannak a klasszikusok, de benne vannak a fiatalok is,
a mai vének, a mai húszévesek,
akik már befejezték, és akik csak most kezdik a művet.
A végére jutottam: most már elhiszem.
Hihetetlen, de nem akarok hinni.
A leltárba nézek, a tartalomjegyzék hátha
fölveti egy szál roncsomat,
de minden hiába, nem vagyok sehol.
Kilencből kettőt mindig elejtenek,
kilencből kettőt. Az egyik én vagyok.
Hát ennyit értem. De kimondhatom-e?
Ily lakatot letörni nem szokás.
Gyanakvás szorított, igen, félhomályban
tapogatóztam idáig, mint a látni vak,
sejtettem én, de most már tudom is.
A könyvet, a hét évszázadét, becsukom,
visszacsúsztatom, ahonnan rám nézett mereven,
csak halkán, suttogom, föl ne verd a csöndet.
Reszket a kezem és nem tudom, mi ez.
A végítélet volna? Mitől rengedez?
Nem voltam szép, nem úztek semmiért?
Hiányzott talán a szikra, a zseniség?
Mit tettem rosszul? A jövő helyre tesz?
Bízni, remélni? Tovább és tovább?
Magamért magamnak? De mit és micsodát?
Elsiettem, amit el sem tudtam kezdeni valaha?
Másfele léptem, más útra, mint ahogy kellene ma?
Nem tartozom ide, ám oda sem.
Táltosokkal méressem ki, hol jó, a helyem?
Antológiák, isten veletek!
Minden tábor egyre elérhetlenebb.*

*Ez a könyv is túl drága, túl súlyos könyv nekem.
Körülnézek: látott-e valaki?
Senki sem szemlélte, föllélegezhetek.
Elindulok lehajtott fejjel, csöndesen,
halkan behúzómagam után a könyvesbolt ajtaját,
szikrázva rám szakad, szemembe lángol a nap,
egyetlen könnye a flasztterra hullik.
Elcseng és fölszárad láthatatlanul.*

2007. október 22.